

๑๕๗

คนสวย

คนนี้ย้อนมา
ยุค 70
เพื่อ
คุณสามี

七十年代
白富美

2 เลยนะคะ

栖光 ชีทวง
เขียน

เซวล์เฮลียน
แปล

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดิ์ค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน เป็นอย่างไรบ้างคะกับคนสวย คนนี้ย้อนมายุค 70 เพื่อคุณสามีเลยนะคะ เล่มแรกของเรา จำ্বลันเซียงคือสาวสายรุ๊กตัวจริงเลยใช้ใหม่ละคะ แต่การรุ๊กของเธอก็ชางนำรูกนำชังเหลือเกินจนหม่นไส้ไม่ลงจริง ๆ ขนาดเฮอชงไปพระเอกของเราสุดท่ายยังห้ามใจไว้ไม่อยู่ ยอมให้เธอจับจุงตามใจเลยทีเดียว

แต่เฮอชงไปก็ไม่ได้คิดจะเป็นฝ่ายตามเพียงอย่างเดียวนะคะ เขาพยายามสร้างเนื้อสร้างตัวเต็มที่ ในเล่มนี้เราจะได้เห็นเขาแสดงความเป็นผู้นำและใจกล้าบ้าบิ่นอย่างทีทุกคนต้องตกใจเลยทีเดียวคะ ส่วนเขาจะเริ่มตั้งตัวทำธุรกิจอะไร ต้องให้คุณผู้อ่านไปหาคำตอบกันในเล่มนะคะ

นอกจากเรื่องการสร้างตัวของเฮอชงไปแล้ว หมูบ้านเหอจื่อ ยังเกิดเหตุระทึกขวัญครั้งใหญ่มาก ซึ่งนอกจากจะต้องสังเวยชีวิตและอนาคตของใครหลายคนแล้ว ยังถือเป็นจุดหักเหเปลี่ยนแปลงชีวิตของเฮอชงเ่ยรวมทั้งครอบครัวตระกูลเฮอด้วย

ฉะนั้นอย่ารอช้า ขอเชิญทุกคนติดตามเรื่องราวต่อไปได้ในหน้าถัดไปเลยคะ

๑๕๗

เฮ่อซงไปรู้สึก กอดกันมากที่สุดที่ยาร์กถนนอมเขาสุดหัวใจ ประหนึ่งว่าเขา
คือหลานชายที่ดีที่สุดในโลก ทำให้เขาพูดอะไรไม่ออกอยู่เสมอ

ความจริงแล้วหากไม่มีคนซื่อสัตย์จริงใจอย่างจ้าวหลันเซียง
เต็มใจอยู่กับเขา เขาอาจจะหาแฟนไม่ได้จริงๆ ก็ได้ ผู้หญิงที่ไหน
จะยอมฝากชีวิตไว้กับผู้ชายไร้อนาคตที่ไม่มีอะไรเป็นขึ้นเป็นอัน
อย่างเขา

เรียวกปากเขาขยับยกครู่หนึ่ง

“อย่าพักผ่อนดี ๆ อย่าลืมหินแคลเซียมให้ตรงเวลาด้วย ช่วงนี้
ฝนตกบ่อย อากาศชื้น

“ถ้าปวดขามากจริงๆ กินยาแก้ปวดสักหน่อยก็ได้”

ย่ากล่าวอย่างไม่ยี่หระ “อย่าไม่กินยาแก้ปวดหรอก ย่าต้องรักษา
สมองให้แจ่มใส เอาไว้สอนภาษาจีนกลาง วาดรูป และคิดเลขให้เหลน
ของย่า!”

เฮ่อซงไปหักใจทำลายความฝันอันสวยงามของย่าไม่ลง จึงเก็บ
เสื้อผ้าสกปรกที่ท่านเปลี่ยนแล้วออกมาจากห้อง

ถึงเวลาอาหารเย็น ย่าควักธนบัตรยับย่นออกมาสองสามใบ ยื่นให้
จ้าวหลันเซียงด้วยมืออันสั่นเทา

“ค่าข้าว

“เก็บให้ดี”

จ้าวหลันเซียงไม่คิดไม่ฝันว่าจะได้รับการเหลือบแลจากอีกฝ่าย
ในที่สุดหญิงชราผู้หยิ่งยโสเย็นชา ก็ยอม ‘ปล่อยดอกพิกุลร่วงจากปาก’
เสียที เธอเองก็ไม่ได้ปฏิเสธเงินนั้น แม้ว่าเนื้อสัตว์ที่กินช่วงนี้ล้วน
ได้มาจากเฮ่อซ่งไปก็ตาม

ถั่งข้าวเหลือข้าวสารเพียงหนึ่งช้อนแล้ว วันรุ่งขึ้นเขาก็หอบ
ข้าวสารกลับมาหนึ่งถุงเล็ก เต็มจนเต็มถึง

เขากลายเป็นเสาหลักของบ้านโดยสมบูรณ์ สามารถรับผิดชอบ
ชีวิตความเป็นอยู่ของทั้งครอบครัวได้แล้ว

จ้าวหลันเซียงสังหรณ์ใจว่ายาของเฮ่อซ่งไปอาจทราบเรื่องที่เขา
ไปทำงานในตลาดมืดแล้ว

ดูออกว่าเฮ่อซ่งไปเคารพนับถืออย่างมาก เรื่องใหญ่ขนาดนี้เขา
ยอมไม่ปิดบังยา

จ้าวหลันเซียงคาดเดาว่า อาจเหลือแค่พี่ใหญ่กับซานยาที่ยัง
ไม่รู้เรื่อง พี่ใหญ่ค่อนข้างเถรตรง จิตใจดี ยึดมั่นในกฎระเบียบ
และความซื่อสัตย์สุจริต หากรู้ว่าน้องชายไปค้าของเถื่อน เธอจะต้อง
รับไม่ได้แน่

ซานยายังเด็กไม่รู้ความ เก็บความลับไม่อยู่ หากว่าวันใดวันหนึ่ง
เกิดพลังปากแพร่งพรายออกไปยอมไม่ปลอดภัย

แต่ทว่า...การให้เงินของย่านั้นมีความนัยแอบแฝงอย่างแท้จริง
เพราะท่านมอบเงินให้เธอต่อหน้าพี่ใหญ่

ความจริงแล้วของมีค่าที่ย่าให้จ้าวหลันเซียงมาครั้งแรก มูลค่าของมันก็มากเกินกว่าจำนวนเงินที่จ้าวหลันเซียงใช้ไปกับตระกูลเฮ่อแล้ว จี้กุญแจทองคำอันหนึ่ง หลอมแล้วเอาไปขายในตลาดมีต้อยอย่างน้อย ต้องได้ร้อยกว่าหยวน เธอไม่ได้ใช้จ่ายเงินไปกับบ้านสกุลเฮ่อมากขนาดนั้น

ดูจากท่าทีที่ย่าให้เงินวันนี้แล้ว คาดว่าตราบิไตที่เฮ่อซงเย่ไม่รู้เรื่อง ย่าก็จะปกป้องจิตใจของหลานสาว โดยให้เงินจ้าวหลันเซียงต่อไปเรื่อยๆ

จ้าวหลันเซียงกระแอมกระไอเบาๆ แล้วเก็บเงินซุกในกระเป๋า
ย่าช่างใจกว้างจริง ๆ!

หลังกินอาหารมื้อเย็นเสร็จ จ้าวหลันเซียงก็มาเก็บผ้าเตรียมไปอาบน้ำ

เธोज้องมองเสื้อผ้าที่ตากจนแห้งแล้วบนราวไม้ไผ่ พวงแก้มแดงเรื่อขึ้นด้วยความเขินอาย

เธอบอกกับพี่ใหญ่อย่างละอายใจ “ต่อไปไม่ต้องซักผ้าให้ฉันแล้วนะคะ”

พี่ใหญ่ยิ้มยิ้มไม่ตอบอะไร เธอช่วยเก็บเสื้อผ้าให้จ้าวหลันเซียง เนื่องจากตากไว้สูงเกินไป จ้าวหลันเซียงเก็บไม่ค่อยสะดวก เธอหลบปาดเหงื่อแทนน้องชายในใจ

“ขอบคุณพี่ใหญ่ ฉันขอตัวก่อนนะ”

ขณะที่จ้าวหลันเซียงกำลังอาบน้ำอยู่นั้น เสียงหนึ่งก็ดังขึ้นที่หน้าห้องน้ำ

“ยังอาบไม่เสร็จอีกเหรอ ทำไม่นานขนาดนี้”

นี่มัน...เสียงของเจียงลี่ ทำไมเธอถึงมาเวลานี้

“รอเดี๋ยว ใกล้เคียงเสร็จแล้ว” จ้าวหลันเซียงรีบสวมเสื้อผ้าแล้วเดินออกมา

เจียงลี่ผิดหวังอยู่บ้าง เธอตั้งใจหอบข้าวติมาให้ตรงเวลาอาหาร หลงนึกว่าจะได้กินข้าวด้วยสักมื้อแบบแนบเนียน

ผลปรากฏว่า...บ้านสกุลเฮ้อกินกันเสร็จตั้งนานแล้ว!

ไม่เพียงกินจนหมดเกลี้ยง กระทั่งน้ำแกงยังไม่เหลือสักหยดเดียว มีเพียงน้ำปรุงรสติดกันจานที่ยังไซยกลิ่นหอมกรุ่นย้วยน้ำลาย

เจียงลี่เอ่ย “พี่ชายฉันทนรอจดหมายส่งมาไม่ไหว ก็เลยส่งโทรเลขมาแทน

“เฮอะ แพงจะตายซัก ถึงขั้นยอมจ่ายเงินเพื่อเธอ”

เธอพูดพลงยื่นโทรเลขในมือให้จ้าวหลันเซียง

“มะม่วงม้วนคราวก่อนยังมีอีกไหม รสชาติไม่เลวเลย อร่อยมาก...”

จ้าวหลันเซียงรับโทรเลขมาจากมือเจียงลี่ ตัวอักษรเป็นระเบียบเรียบร้อย เนื้อหาที่ตอบกลับมาก็กระชับได้ใจความ

ถึงน้องสาว หวังว่าจะสบายดีนะ มะม่วงอร่อยมาก ชอบใจ

จ้าวหลันเซียงกุมขมับ เธอก็นึกว่าเป็น ‘ชาวดี’ ที่น่าตื่นเต้นอะไรรึไหนกนา ถึงทำให้เจียงลี่รู้ดมาหาเธอถึงบ้านสกุลเฮ้อโดยไม่สนใจเวล่ำเวลาด้วยความตื่นเต้นดีใจถึงขั้นนี้ แต่ข้าวดีของเจียงลี่ก็คือข้าวดีของเธอเช่นกัน เพราะเธอหวังไว้ว่าเจียงเจี้ยนจวินจะไม่รังเกียจมะม่วงแม้แต่นิดเดียว

ข้อความหนึ่งประโยคสั้น ๆ บนโทรเลขเรียบง่ายไม่หวือหวา กระชับรวดเร็วสมกับเป็นเขา

เจียงลี่เอ่ย “พี่ชายฉันบอกว่าอร่อยมาก แปลว่าเขาชอบกิน

มากจริง ๆ คงไม่ใช่ว่าเขาเดาออกหรอกนะ ว่าเธอเป็นคนทำเอง กับมือนะ”

เธอยกคิ้วหลิวตาใส่จ้าวหลันเซียง

จ้าวหลันเซียงได้ยินดังนั้นก็อึ้งงัน บรรจงอ่านโทรเลขแผ่นนั้น ซ้ำไปซ้ำมาอีกหลายครั้ง ก่อนที่หัวคิ้วเรียวเล็กจะขมวดเข้าหากันแน่น

เมื่อตระหนักได้ถึงอะไรบางอย่าง จ้าวหลันเซียงก็รู้สึกเหมือน ถูกฟ้าผ่ากลางวันแสด ๆ

เจียงเจี้ยนจวินกำลังหยั่งเชิงเธออยู่!

คราวก่อนเขาฝากจดหมายรักอัน ‘ลึกซึ้งหวานล้ำ’ ให้เธอมาใน จดหมายที่เขียนถึงเจียงลี่

แต่เธอไม่ได้ตอบกลับ

โทรเลขที่เขาส่งมาคราวนี้ไม่ได้เอ่ยถึงเธอ

ถ้าหากเขา ‘ปักใจเชื่อ’ ว่าน้องสาวแค่ส่งขนมหวานให้เพื่อเอาอก-เอาใจเขาเท่านั้น ก็เป็นเรื่องปกติที่จะคิดตามแนวคิดของคนทั่วไป

แต่ทว่า...เขาใจร้อนเกินไป ตัวเขาที่ยุ่งุ่นวายกับการฝึกซ้อม จะเอาเวลาที่ไหนไปต่อแถวส่งโทรเลข

เขารับร้อนขนาดนี้ จะส่งโทรเลขมาเพื่อพูดเรื่องขนมหวาน กล่องเดียวได้อย่างไร!

จ้าวหลันเซียงเม้มปาก นัยน์ตามีดตะมึนดูบึ้งน้าลึกที่มองไม่เห็นกันบึ้ง

เจียงเจี้ยนจวินระแวงสงสัยขนาดนี้ แม้กระทั่งเขียนจดหมาย ให้น้องสาวยังไม่กล้าเปิดเผยความคิดแท้จริงของตัวเอง หากเนื้อหาแบบเดียวกันนี้เปลี่ยนเป็นส่งมาทางจดหมายแทน เธอก็คงจะตกหลุมพรางไปแล้ว

เธอจะไม่ทำผิดต่อความหวังดีของเขาแน่นอน

เธอมั่นใจเต็มร้อยว่าหลังจากเธอชงไปร่ำรวยและมีอำนาจแล้ว
เขาระมัดระวังตัวมาก ปกปิดชาติตระกูลภูมิหลังของตัวเองไว้อย่าง
สมบูรณ์ การที่เธอมาขังหมูป้านเหอจื่อยอมไม่ทำให้เจียงเจี้ยนจวิน
นึกโยงถึงการมีตัวตนของเธอชงไปได้ในทันที

จ้าวหลันเซียงพลันบอกกับเจียงลี่ “ฉันยังต้องรบกวนเธอเขียน
จดหมายถึงพี่ชายอีกฉบับหนึ่ง พรุ่งนี้ฉันจะไปหาเธอ ส่วนเงื่อนไข
ก็เหมือนเดิม”

เธอทำท่ารูดชิปปาก

จ้าวหลันเซียงพาเธอไปยังห้องครัว บีบมะม่วงที่วางอยู่บนพื้น
แล้วเลือกลูกที่สุกมาหั่นเป็นลูกเต๋าเล็ก ๆ ใส่นมวัวกับไข่ขาวลงในชาม
ตามด้วยน้ำตาล จากนั้นออกแรงตีเร็วเร็วจนส่วนผสมในชามฟูพอง
ขึ้นมาท่ามกลางสายตาประหลาดใจของเจียงลี่ แต่แค่นี้ยังไม่พอ ต้องตี
ให้เนื้อโฟมเนียนละเอียดจนเมื่อตีขึ้นขึ้นมาแล้วพองตั้งยอดได้

เหนื่อยซะหมดเลย การทำชิฟฟอนเค้กโดยไม่มีตะกร้อไฟฟ้านั้น
เหนื่อยสายตัวแทบขาดจริง ๆ

“มะม่วงม้วนทำแบบนี้เองหรือ” เจียงลี่เบิกตากว้างด้วยความ
ตกตะลึง ที่แท้จริงการทำลำบากขนาดนี้เลยหรือนี่

จ้าวหลันเซียงไม่ได้ตอบอะไร เธอใช้ไฟอ่อนอบเค้กอย่างแช่มช้า
สุดท้ายนำเค้กออกมาหั่นเป็นชิ้นเล็ก ๆ แล้วสอดไส้มะม่วงหั่นเตาลงไป

“ไม่ใช่ นี่เรียกว่าชิฟฟอนเค้ก ขนมหวานชั้นสูงที่ขายกันใน
เมืองใหญ่ เธอลองกินดูสิ”

เจียงลี่กัดเข้าปากคำใหญ่ รสชาติหลากหลายมิติพิชิตใจเธอ
ในช่วงพริบตา รสสัมผัสเนียนนุ่มหวานล้ำ เนื้อเค้กเป็นรูพรุนเล็ก ๆ

กัดไปหนึ่งคำ ไล่นุ่มละมุนที่อยู่ข้างในก็ไหลทะลักออกมาแทบทันใด
 ตัวเคঁกด้านนอกหอมกรุ่น ท่อหุ้มเนื้อมะม่วงกลิ่นรัญจวนใจ
 ไว้ข้างใน หวานล้ำเข้มข้น รสชาติละมุนละไมเป็นเอกลักษณ์ของ
 ขนมเคঁกละลายในปาก ชวนให้เรารู้สึกอ่อมเอนจนอยากลอยขึ้นฟ้า
 “ฉันไม่เคยกินขนมหวานที่อร่อยขนาดนี้มาก่อนเลย”

จ้าวหลันเซียงแย่งถ้วยในมืออีกฝ่ายมา เอ่ยเรียบๆ “เธอกิน
 อะไรก็อร่อยไปหมดนั่นแหละ”

เจียงลี่รู้สึกเหมือนถูกเหน็บแนม

จ้าวหลันเซียงใช้กระดาษไขห่อขนมหนึ่งชิ้นให้อีกฝ่ายเอากลับ
 ไปกิน “ชิฟฟอนเค้กนี้ตอนตีห้าลำบากมากเลยนะ ฉันขายชิ้นละ
 หนึ่งหยวน

“อันเมื่อกี้นะค่าตอบแทน ส่วนอันนี้...”

เจียงลี่กินหนึ่งชิ้นยังไม่อิ่มหน้า ชิ้นนั้นเล็กเกินไป เธอยังไม่ทัน
 พอใจก็หมดแล้ว จึงควักเงินออกมาอย่างจำยอม ซื้อเค้กชิ้นใหญ่
 จากมือจ้าวหลันเซียง

“เธอนี้หน้าเลือดจริงๆ”

จ้าวหลันเซียงผายมือ “เธอจะไม่กินก็ได้นะ”

เจียงลี่ไม่ตอบอะไร ตั้งหน้าตั้งตากินชิฟฟอนเค้ก ในเนื้อเค้ก
 มีรูพรุนเล็กละเอียด รสชาติหวานล้ำ เนื้อสัมผัสเนียนนุ่ม เธอเคี้ยว
 แก้มตุ๋ยด้วยความเบิกบานใจ

“ฉันกลับแล้วนะ คราวนี้พี่ชายฉันส่งเงินมาให้นิดหน่อย ถ้าเธอ
 ทำของอร่อยแบบนี้อีก ฉันเอาหมดเลย”

จ้าวหลันเซียงเก็บกวาดห้องครัวพักหนึ่ง เธอตีไข่ไก่ที่ตอกไว้
 เมื่อครู่นี้ผสมกับแป้ง อบเค้กเพิ่มอีกหม้อหนึ่ง พอให้เก็บไว้กินได้อีก

ลักพัก

เธอหันซีฟโฟนเล็กๆเป็นชิ้นเล็ก ๆ วางไว้บนโต๊ะ ให้ทุกคนกินเป็นของว่างหลังมื้ออาหาร

เฮ่อซงไปจ้องมองจ้าวหลันเซียงด้วยสายตาสีกล้ำ

จ้าวหลันเซียงประคองขนมหวานที่ยังร้อนควั่นฉุยกลับห้องของตัวเอง เธอเพิ่งปิดประตูก็พลันถูกคนกระซอกเปิดออกและปิดลงตามเดิมโดยแรงหากทว่ามันคง

เฮ่อซงไปดิ่งอีกฝ่ายไว้ ริมฝีปากขยับยกครู่หนึ่งค่อยเอ่ยถามว่า “ยังโกรธอยู่หรือ”

ร่างกายกำยำลำสันของชายหนุ่มกดทับเธอไว้แน่น ชนเค็กมะม่วงในมือร่วงกระจายเต็มพื้น ทำเอาเธอขมวดคิ้วด้วยความเสียดาย

แต่ครู่ต่อมาเธอก็ถูกเขาเบียดชิดกว่าเดิมจนไม่มีแก็งใจคิดเรื่องอื่น ความสนใจทั้งหมดถูกชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าสะกดไว้หมดแล้ว

ท่วงท่าใกล้ชิดแบบนี้ทำให้เขาหอบหายใจต่ำอย่างไม่สบายตัว พูดเสียงอู้อี้ว่า “นานปานนี้ควรหายโกรธได้แล้วมั้ง”

จ้าวหลันเซียงหยิกต้นแขนแกร่งของเขา เพราะทำงานหนัก กล้ามเนื้อตรงนั้นจึงแข็งแรงทรงพลังมาก

“ถ้านายรับปากฉันอย่างหนึ่ง ฉันจะหายโกรธ”

เวลานี้เฮ่อซงไปผู้นำสงสารไหนเลยจะยังสนใจเงื่อนไขหนึ่งอย่าง สองอย่างอะไรอีก ต่อให้ตั้งเงื่อนไขมาสิบอย่างเขาก็ได้แต่รับปากเท่านั้น

“เธอว่ามาๆ”

จ้าวหลันเซียงลูบจอนผมแข็งกระด้างของเขา ก่อนจะเขย่งเท้ายื่นหน้าเข้าไปกระซิบข้างหูว่า “เงื่อนไขนี้ฉันขอเก็บไว้ใช้ในอนาคต มีผลกับนายตลอดไป

“ตกลงไหม”

น้ำเสียงของเธออ่อนโยนราวกับมีเมื่อน้อย ๆ คลื่นเคล้นหัวใจ
ของเขา เธอซ่งไปหายใจหอบกระชั้น เอ่ยเสียงแหบพร่า “ตกลง”

จ้าวหลันเซียงสวมกอดเขา ระบายยิ้มอ่อนหวาน

“อีกอย่างคือตอนนี้ฉันอยากให้นายจูบฉัน...”

เธอยังพูดไม่ทันจบคำ ความปรารถนาอันแรงกล้าที่ชายหนุ่ม
สะกดข่มไว้ก็กลืนกินเธอลงไปอย่างดุเดือด

ทั้งป่าเถื่อนทั้งร้อนแรง

เขาปราศจากทักษะอย่างสิ้นเชิง ยังคงรุ่มง่ามและร้อนรนเช่นเคย
ทว่าครั้งนี้ไม่ได้มีแต่ปากกระแทกฟันเหมือนครั้งก่อน เขาจูบจ้าวหลันเซียง
จนเกือบขาดอากาศหายใจ เธอต้องทุบหน้าอกเขาเป็นนัยชัดขึ้น เธอซ่งไป
ลูบเรือนผมของเธอ ปล่อยให้พักหายใจชั่วคราว ก่อนจะโน้มตัวลงไป
ประกบปากเธออีกครั้ง

“หายโกรธหรือยัง”